

• дозволяє зосередитися на таких операціях, які ефективно виконуються силами компанії, і які доцільно зберегти під її контролем [6, с. 63].

Таким чином, різниця між аутсорсингом та аутстафінгом є майже непомітно. Однак, за своєю суттю аутстафінг направлений на конкретного кваліфікованого працівника визначеного профілю, якого потребує компанія-замовник, а аутсорсинг – на конкретний результат, виконання визначеного завдання чи надання певної конкретної послуги, при цьому питання кількості та якості залученого персоналу є, як правило, вторинним [4].

Отже, ні у трудовому законодавстві ні в будь-якому іншому не закріплено поняття «аутстафінг» та «аутсорсинг», тому, відповідно, відсутні законодавчі норми, які регулюють це питання. Однак, зважаючи на те, що законодавчої заборони щодо застосування роботодавцем таких видів працевлаштування немає, на сьогодні такий механізм найму працівників в Україні застосовується. Це є досить прогресивним та доречним явищем.

Список використаних джерел:

1. Про приватні агентства зайнятості: Конвенція Міжнародної організації праці від 19 червня 1997 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_046.
2. Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.
3. Про зайнятість населення: Закон України від 5 липня 2012 року. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>.
4. Вісник. Офіційно про податки. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.visnuk.com.ua/ru/publication/100005125-autstafing-ta-autsorsing-yak-novi-formi-vikoristannya-personalu>.
5. Класифікатор видів економічної діяльності. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://kved.biz.ua/>.
6. Ржепішевська В.В. Аутсорсинг як інноваційна кадрова технологія управління бізнесом / В.В. Ржепішевська // Економіка і регіон. – 2015. – № 1(50). – С. 62-67.

Сорока В.В.

студент,

*Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ДОПОМОГИ СІМ'ЯМ З ДІТЬМИ В УКРАЇНІ

Сім'я являє собою складне соціальне явище, в якому переплітаються різноманітні форми соціальних відносин і процесів. Важко порівняти з нею інший соціальний інститут, в якому задовольнялося б стільки різноманітних людських і суспільних потреб. Особливим соціальним суб'єктом є молода сім'я. Дана категорія населення зіштовхується з великою кількістю

труднощів, що включають психологічні, соціальні, економічні та інші проблеми і потребує допомоги, включаючи соціальний захист з боку держави.

В останні роки соціальна політика держави спрямована на соціальну підтримку сім'ї, материнства і дитинства та покликана пом'якшити існуючі демографічні проблеми в країні. В Україні сім'ям з дітьми державою гарантується соціальний захист у формі соціальних допомог, соціальних послуг та пільг [1, с. 92]. Проте, основною формою соціальної підтримки сімей з дітьми є грошова, яка здійснюється переважно через допомогу, щомісячні виплати і компенсації та ін. При цьому вона носить фрагментарний характер – фінансова підтримка в основному спрямована на стимулювання народження дитини, а не на надання підтримки в процесі його подальшого виховання і розвитку.

Стан соціальної підтримки сімей із дітьми в Україні на сьогодні оцінюється досить негативно, оскільки чинна система допомог має на меті лише часткове подолання соціальних ризиків у цій сфері. Водночас, у силу невеликих розмірів допомог (вони в більшості своїй не досягають навіть прожиткового мінімуму) зазначена система не виконує свого основного призначення – забезпечення рівня життя населення, не нижчого за прожитковий мінімум. Тому, набуває своєї актуальності дослідження теоретичних і практичних проблем правового регулювання порядку призначення й виплати допомоги при народженні дитини як виду матеріального забезпечення сімей із дітьми та надання пропозицій щодо його вдосконалення.

Під поняттям «соціальна допомога» розуміють «гарантовані, врегульовані нормами права разові або періодичні виплати соціально-аліментарного характеру чи набір товарів і послуг, що надаються з метою матеріальної підтримки громадян, які через певні соціальні випадки, передбачені законом, потребують такої допомоги» [2, с. 91]. Соціальна допомога в широкому значенні – це «діяльність держави з втілення в життя цілей та пріоритетних завдань соціальної політики, з реалізації сукупності законодавчо закріплених економічних, правових і соціальних гарантій, що забезпечують кожному членові суспільства дотримання найважливіших соціальних прав», у вузькому значенні – «комплекс цілеспрямованих конкретних заходів економічного, правового й організаційного характеру для підтримки найбільш уразливих верств населення» [3].

Соціальна допомога сім'ям з дітьми надається майже в усіх розвинених країнах з метою покриття тих недоліків, що виникають в інших системах соціального забезпечення, і тим самим має сприяти боротьбі з бідністю [4, с. 45]. Світовий досвід свідчить про доцільність надання сімейної допомоги: по-перше, сімейні допомоги стабілізують становище в складний для їх споживачів час; по-друге, оскільки бідність тісно пов'язана з величиною родини, то сімейні виплати є адресними, надаються найбільш уразливим категоріям сімей та враховується добре помітний показник бідності [5].

Система соціальної допомоги в Україні побудована за двома принципами – категорійності та адресності. Протягом останніх років категорійні види

допомоги поступово почали замінюватися на адресні допомоги, але діюча система адресної допомоги майже не підвищує ефективність витрачання бюджетних коштів. Це пояснюється як невідповідністю задекларованих доходів реальному рівню добробуту сімей, так і недоліками методичного забезпечення системи адресної допомоги [6, с. 153].

Згідно з ч. 1 ст. 1 Закону України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» від 28 червня 1996 року, громадяни України, в сім'ях яких виховуються та проживають неповнолітні діти, мають право на державну допомогу у випадках та на умовах, передбачених цим Законом та іншими законами України. Така допомога, відповідно до ч. 1 ст. 10 Закону України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» при народженні дитини за цим Законом надається одному з батьків дитини (опікуну), який постійно проживає разом з дитиною.

Відповідно до ч. 1 ст. 12 Закону України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» у редакції від 3 лютого 2014 року, допомога при народженні дитини нараховувалася, виходячи з розміру прожиткового мінімуму для дітей віком до шести років, установленого на день народження дитини, а не так, як на даний момент, – у фіксованому розмірі, без прив'язки до прожиткового мінімуму на дитину віком до 6 років.

Враховуючи положення Закону України «Про Державний бюджет України на 2018 рік» від 7 грудня 2017 року, варто звернути увагу на затверджений розмір прожиткового мінімуму для дітей віком до 6 років, який з 1 січня 2018 року становить 1 492 грн.. Порівнюючи щомісячні виплати, які здійснюються протягом 36 місяців у рівних частинах, а саме у розмірі 860 грн., на нашу думку, спостерігається суттєва різниця між розміром наявної державної соціальної допомоги і належним розміром прожиткового мінімуму для дітей такого віку.

Окрім того, станом на сьогодні існують організаційні проблеми надання державної допомоги сім'ям з дітьми. Так, складність процедури надання допомоги; необхідність значної кількості документів для призначення допомоги; нечіткість критеріїв надання допомоги і можливість впливу суб'єктивних факторів при прийнятті рішення про надання допомоги.

Слід відмітити, що важливою складовою системи державної соціальної підтримки сімей з дітьми є надання соціальних послуг, насамперед, багатодітним, неповним, малозабезпеченим, неблагополучним сім'ям з дітьми, сім'ям, які перебувають у складних життєвих обставинах тощо. В цьому аспекті варто зауважити, що для забезпечення кращого життя та встановлення матеріального і духовного добробуту всіх верств населення важливим є європейський досвід, який сприятиме оптимізації моделі соціальної політики України, що на даний момент перебуває у незадовільному стані [7, с. 71].

З метою вдосконалення механізму надання державної допомоги сім'ям з дітьми необхідно продовжувати удосконалювати систему адресної підтримки, що базується на ґрунтовній оцінці потреб сімей з дітьми та формуванні індивідуальних комплексних стратегій щодо їх вирішення.

При цьому, необхідно активніше залучати додаткові кошти для здійснення матеріальної підтримки багатодітних та малозабезпечених сімей з дітьми; розробляти регіональні та місцеві програми підтримки таких сімей; стимулювати громадські ініціативи благодійної допомоги; а також необхідно впровадити систему оцінки ефективності надання соціальної допомоги сім'ям з дітьми та її впливу на поліпшення становища дітей.

Список використаних джерел:

1. Малюга Л. Ю. Теоретико-правові питання соціального захисту багатодітних сімей в Україні в контексті євроінтеграційного спрямування / Л. Ю. Малюга // Eurasian Academic Research Journal. 2017. Т. 1 С. 89-95.
2. Куранда Л. Соціальна допомога як вид соціального забезпечення. Світовий досвід реформування системи соціальної допомоги / Л. Куранда // Акт. пробл. держ. упр. – О.: ОРІДУ НАДУ, 2010. – Вип. 1 (41). – С. 91-94.
3. Шевчук П. І. Соціальна політика / П. І. Шевчук. – Л.: Світ, 2003. – 400 с.
4. Брюхина А. А. Государственная политика по предоставлению адресной социальной помощи в Украине / А. А. Брюхина // Сб. науч. тр. Акад. упр. при Президенте Республики Беларусь. – Минск, 2005. – Вип. 6. – С. 43-50.
5. Давидович О. О. Адресна соціальна допомога як складова соціальної політики: теоретичні та методичні підходи / О. О. Давидович, Л. І. Ільчук. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=860>
6. Скуратівський В.А. Соціальна політика / В. А. Скуратівський, О. М. Палій, Е. М. Лібанова. – 2-ге вид. доповн. та перероб. – К. : Вид-во ЖДУ, 2003. – 343 с.
7. Малюга Л. Ю. Європейські соціальні стандарти: сучасний стан та шляхи імплементації у соціальне законодавство України / Л. Ю. Малюга // Журнал східноєвропейського права – 2018. – № 48. – С. 70-77.

Чучко І.В.

*студент юридичного факультету,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДИ ЯК СТРАТЕГІЧНИЙ НАПРЯМОК ДЕРЖАВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Реформування економіки України протягом останніх декількох років відбувається в умовах соціально-економічної нестабільності, військових дій на сході держави та адаптації вітчизняної нормативно-правової бази до стандартів Європейського Союзу. Не зважаючи на те, що науковці зазначають, що у цілому українське законодавство містить необхідні основи для впровадження європейських соціальних стандартів якості життя, проте, в той же час, задекларовані в нормативно-правових актах стандарти, є значно нижчими в порівнянні з європейськими, внаслідок недостатнього рівня економічного розвитку та через наявність прояву корупції стосовно реалізації даних норм [1, с. 56].